

'Mijn pijn is mijn werk geworden'

Twintig jaar geleden werd voor Simone duidelijk dat ze nooit kinderen zou krijgen. Jarenlang dacht ze dat ze het geaccepteerd had; ze kon er toch altijd zo gemakkelijk over praten? Maar na haar scheiding en het stuklopen van een nieuwe relatie ontdekte ze dat het makkelijke praten juist haar valkuil was. Het verstopte verdriet kwam dubbel en dwars naar boven. Een intensieve tijd van verwerking en een opleiding lichaamsgerichte psychotherapie volgde. Met als gevolg dat ze nu haar eigen cliënten en lotgenoten helpt.

Van jongs af aan had Simone een vastomlijnd idee: ze wilde trouwen, baby's krijgen en het liefst ook haar baan opzeggen om bij de kinderen te kunnen zijn. Ze trouwde inderdaad, en verhuisde met haar – inmiddels ex- man naar Tsjechië. 'We hadden allebei een kinderwens, dus we dachten: we stoppen met de pil en dan gebeurt het wel. Maar na 3 maanden kreeg ik het gevoel dat er iets niet klopte. De gynaecologe bij wie we terecht kwamen zei: "het gevoel van een vrouw is feilloos" en startte gelijk de onderzoeken. Mijn ex-man bleek sterk verminderd vruchtbaar. Dat was de eerste dreun, we waren aangewezen op een vruchtbaarheidstraject. Toen volgden bij mij ook onderzoeken en daar kwam uit dat ik een misvormde baarmoeder heb, een zogenaamde T-shaped uterus. Die combinatie maakte het extra ingewikkeld.'

Vóór haar huwelijk, eind jaren 80, werkte Simone als OK-assistente in Rotterdam, ironisch genoeg assisteerde ze daar bij IVF-behandelingen. De puncties werden toen nog onder narcose uitgevoerd. 'Ik had een mateloze fascinatie voor de IVF-behandelingen, ik vond het geweldig dat het kon. Ik heb er toen nooit bij stilgestaan dat ik er zelf aan moest gaan geloven.'

'We zijn met KI begonnen en deden daarna een aantal IUI-pogingen. Toen dat geen resultaat had gingen we in Nederland door met IVF. Ik kreeg overstimulatie, had hele druiventrossen in mijn buik en ik zag vreselijk op tegen de punctie. Die deed me een partij pijn... We hadden wel een goede opbrengst; meer dan 20 eitjes en zaadcellen van topkwaliteit. Maar helaas was er geen enkele bevruchting. De gynaecoloog zei: 'Jouw eicellen zitten in een hoekje en de spermacellen zitten in een hoekje en ze zoeken elkaar niet op'.

DEVIL'S CHOICE

'De gynaecoloog stelde ICSI voor, maar dat stond toen nog echt in de kinderschoenen. Er was veel onbekend over de gevolgen op lange termijn. Ik kreeg er vreselijke beelden bij: de laborant die kiest welke eicel en welke zaadcel samen een kindje gaan vormen, en die cellen vervolgens door middel van injectie bij elkaar brengt. Het waren heel klinische beelden waar ik niet mee om kon gaan. Het besluit was verschrikkelijk

moeilijk, een devil's choice, maar we besloten te stoppen met de behandelingen.'

MASKER

'Na onze beslissing ben ik keihard gaan werken en overmatig gaan sporten. Ik wilde niet thuis zijn, kon niet stil op de bank zitten. Ik kon enorm goed praten over mijn ongewenste kinderloosheid, daardoor dacht iedereen: 'joh, met Simone gaat het wel goed'. Tot ik bij een therapeute kwam die mijn mooie woorden niet geloofde en een heel groot masker zag. Een masker dat ik niet alleen mijn omgeving voor hield maar ook mijzelf. Ik was ook nog maar 34 toen we besloten te stoppen, maar de ontwikkelingen rondom ICSI zijn gewoon verder gegaan. Pas na mijn scheiding beseftte ik dat we het nooit opnieuw overwogen hebben. Ik vond ook dat ik er niet over mocht zeuren, ik had zelf het besluit genomen. Ik zag in dat de kinderloosheid een grote impact op mijn leven had en dat het allemaal een overlevingsmechanisme was.'

PIJN WORDT WERK

Soms zijn er nog momenten dat ze ineens een knoop in haar maag krijgt. Ze woont naast een school. Ouders en kinderen in drommen op het schoolplein met carnaval of een kerstdiner, de eindmusical van groep 8. 'Ik mis iets. Het verdriet gaat nooit helemaal weg.'

Maar haar levenservaring heeft haar wel geleerd hoe ze ermee om moet gaan en ze helpt anderen. 'Ten tijde van de behandelingen heb ik mezelf gewoon 'uit' gezet. Ik heb een button ingedrukt en ben alles heel zakelijk en klinisch aangegaan. Mijn gevoelens heb ik helemaal opzij geschoven. Als ik ze binnen had laten komen, dan had ik het helemaal niet kunnen dóen. Het is ook zo logisch; als je je voelhorens en je pijnzones vol opent dan kun je dit gewoon niet handelen. Je lijf gilt het dan aan alle kanten uit en zegt "nee, nee, nee dit wil ik niet", terwijl aan de andere kant je verlangen één grote "ja" uit schreeuwt. Vandaar dat ik ook werk met het lichaam. Ik wil mensen laten ervaren dat er vanuit een diepe, diepe wens een hele grote nee grenzeloos wordt overschreden. In mijn praktijk probeer ik cliënten te leren hun grenzen aan te voelen en aan te geven. Mijn pijn is mijn werk geworden.'

'Als ik mijn gevoelens binnen had laten komen, dan had ik het helemaal niet kunnen dóen.'

PRAKTIJK DE DIAMANT

In haar praktijk de Diamant ('door polijsten ga je schitteren') biedt Simone Sinjorgo lichaamsgerichte psychotherapie, waarbij ze werkt met het samenspel van lichaam, gedachten, emoties en gevoelens.

Ze geeft behandelingen op maat, tijdens het traject van vruchtbaarheidsbehandelingen maar ook als het boek 'kinderen' definitief gesloten is, of wordt. Ook geeft ze lezingen en workshops. www.praktijkdediamant.nl

EN DAN NEEM JE TOCH EEN HOND?

Simone schreef een e-book met praktische tips om gericht verder te kunnen bij een onvervulde kinderwens. Je kunt dit gratis opvragen via haar website.

